

Kállay Kotász Zoltán CSILLAG ÉS KAPU

Semmi sem ugyanúgy, de egy meglassult,
esti trillákkal fodrozott madárdalnyi különbséggel megismétlődik.
Eldöntheted, rólad szól-e az ének.

Követed az ösvényt – vagy az ösvény nyújtózik eléd ezúttal is? –,
a házhoz érsz, ahol sohasem jártál, ahol ott élsz már időtlen idők óta.
Idegenül ismerős, kopottas, zezzugos szegletek.

A kapuja zárva.
A hosszan nyitva tartott kaput is beteszik egyszer, behajtják és elreteszelik.
Nem jött, aki beléphetett volna?

„Ott vagyok” – gondolod –, „egyedül. Ezért húztam magamra az ajtót”.
És mintha a gondolat kettészelné az embert, benn bóbiskolsz a búbos padkáján,
miközben kinn ácsorogsz a kerítés előtt,

száguldó felhők alatt. Gazda és vándor.
A szomorúság szívedig mar... Nyúzza, húzza... Magadat fájod, a bentit,
aki zörgetésre sem moccan.

„Lelkem rajta”, súgod, és a kanyargó útra lépsz, mely rengetegen át
szántóföldekig visz. „Hogyhogy ezeket nem hajigálták vissza?”, kérded
a lepottyant csillagok láttán, melyek

szétgurult nyaklánc-gyémántokként hevernek az ázott göröngyökön.
„Éppen fordítva? A fénylőbb, keményebb és mivesebb testek keverednek
végül a csorbák, kényesek és kihunytak közé?”

Lehajolsz, felcsippentesz egyet. Fejed fölé emelve még tündöklőbb.
Benn, a házban összerezzen, jól hallottad-e:
„Érkezett valaki?”

kép | Nádas Alexandra: Lábas fürdőház II.